

Hasiči záchranáři

Cítila jsme nějaký zápach. Zavětřila jsme...a znovu...Už jsme ho někdy cítila, ale kdy? Zatavila jsme se, nevěděla jsme kam dál, byla jsem unavená a bolely mě tlapky

Ještě jsme se vám nepředstavila, já jsem Violka. Byla jsem obyčejný pes jako každý pes. Ještě včera jsem si žila s tou nejbáječnější rodinou...jenže se stala nemilá věc...Ucítila jsem pach veverka a vběhla jsem do lesa...bohužel jsme zaběhla tak daleko, že jsem netušila, kde jsem! Moji páníčci mě jistě hledali, ale doposud se jim to nepodařilo...a tak jsme zase zpátky v lese...

Zápach byl pořád blíž a blíž ...otočila jsme se a ...uviděla jsem oranžové plameny, jak olizují vše, co jim přijde do cesty...zoufale jsme zavyla...tu jsme najednou zaslechla jakýsi zvuk...a potom zase. Zvuk se pořád blížil, až jsem viděla kdo to je. Byl to nějaký pán, který běžel mým směrem. Zase jsem zaštěkala, ale znělo to spíše ochraptěle, protože se plameny přibližovali a mě se špatně dýchalo. Pán už byl u mě, popadl mě do náruče (jelikož jsem byla pořádně těžká fenka, tak to bylo o dost těžší). Pán to ale naštěstí zvládl a odnášel mě pryč od těch nebezpečných plamů. Když už jsme byli daleko od nich poprvé promluvil: „Ty jsi měla ale štěstí holka, že jsem byl poblíž, jinak bys živá nevyvázla.“ Nerozuměla jsem, co říká, ale věděla jsem, že není zlí a chce mi pomoci, zato jsme mu olízla obličej. Usmál se a podrbal mě. Pokračovali jsme v cestě. On mě nesl a pořád něco povídal. Asi aby mě uklidnil. Asi po půl hodině jsme přišli na kraj lesa. K mému překvapení tak bylo spoustu dalších pánů stejně oblečených jako on. Měli na sobě podivně vypadající černé bundy se žlutými proužky a helmami. Tahali za sebou podivnou hadici a běhali k lesu a z té hadice tekla voda. Až teď jsem si všimla, že plameny už se dostali až na kraj lesa. Tito lidé ale pořád všude pobíhali a stříkali vodu. Byl to hrozný hluk a mě se to nelíbilo. Chtěla jsem pryč zpátky ke své rodině a pořádně se najíst, ale pán, který mě zachránil mě pořád držel v náruči a nevypadalo to, že by mě chtěl pustit a vzdálit se, naopak. Díval se, jak to hasí a povídal si s jedním pánem. Najednou sem zaslechla svoje jméno! A poslouchala. „Co budeme dělat s tím psem? Myslíš, že se ztratila?“ ptal se můj záchránce. „Včera jsme dostali hlášení, že jedna rodina z vesnice hledají psa, jmenuje se Violka a myslím, že by to mohla být ona“ povídal druhý pán. Při slově Violka jsme štěkla radostí, znají moje jméno! Oba se zasmáli. „Myslím, že to bude ona, Martine“ povídal druhý pán. „Také si myslím“ odpovídal můj záchránce jménem Martin. Teď jsme se zadívala na plameny, už byly skoro uhašené. Začala jsem být unavená a mít pořádný hlad a taky se mi stýskalo po rodině. Pánové už balili a já sledovala, jak motají hadici zpět do obrovského auta. Martin mě vzal do jiného auta, které vypadalo dost podobně, jaké měli moji lidé doma. Avšak hned jak mě položil na sedačku, usnula jsem. Byla jsem tak unavená!

Probudila jsem se Když Martin otevřel dveře od auta, aby mě mohl vynést. „A jsme tady.“ pověděl mi. Byl to malý dům na kraji vesnice, ale ne mojí vesnice, kde jsme bydlela, tohle byla úplně jiná vesnice a já byla zmatená. On mě snad nechtěl odvést domů? Ale to už jsme vstoupili do malého, útulného domu.

Jakmile jsem spolu s Martinem vstoupila do domu uvědomila jsme si pořádně jaké nebe zpečí mi hrozilo a že jsme měla štěstí, že byl Martin a ti podivně oblečení páni nablízku. Hned jak se za mnou zavřeli dveře padla na mě tíseň...moc se mi stýskalo a zoufale jsem toužila dát si nějaké jídlo! Martin to poznal a dal mi do misky syrové maso. Já ho zhlkala a rozhlížela jsem se po místnosti, ale Martina jsem nikde neviděla, a tak jsem prošla malou chodbičkou a uviděla jsem Martina v křesle v obývacím pokoji. Martin na mě zavolal a já přiběhla. Dávno jsem vyzozorovala, že není zlí a už vůbec mi ne chce ublížit. Vyskočila jsme na jeho klín a lehla si. Spokojená že můžu se pořádně prospat. Martin byl také unavený, ale chtěl si povídat, a tak spustil. „Ty jsi ale hodná holka“ bylo to příjemné ho poslouchat a on hned spustil: „Venku je zima a ty jsi měla velké štěstí, že jsme byli s kulkami na blízku, neboj pořádně se vyspíš a zítra zavoláme tvé rodině“ trhla jsem sebou, on mě chce už zítra vzít za mou

milovanou rodinou! Spokojeně jsem se uvelebila a začala vrtět ocasem. Zás mál se. „ Přesně, brzy se uvidíš s nimi. A teď ti povím kdo jsem a co se to v tom lese dělo: tak tedy já jsem Martin a pracuji jako hasič. Hasič je takové povolání, kdy hasím oheň hadicí, zachraňuji lidi v nebezpečí a moc mě to baví. Do lesa jsem přijel s mými kolegy taky hasiči, abychom uhasili oheň, ale to už určitě víš” odmlčel se a podíval se na mě. Já se na něho za to usmála po psím způsobu a on pokračoval. „ V tuto dobu máme hodně výjezdů, je totiž sucho a požáry vznikají lehko. Ještě, že jsi zavyla jinak bychom tě nenašli” řekl a podrbal mě za ušima. Byla jsem spokojená, a tak jsem štěkla a mělo to znamenat „ ano!” on se zasmál. „ Měl bych si taky pořídit psa” zamumlal si sám pro sebe a já usnula a spala jsem až do rána

Ráno jsem se probudila déle než obvykle. Martin už dávno připravoval snídani a já se šla podívat za ním. „ Dobré ráno” pozdravil a já štěkla na pozdrav. „ Snídaně je hotová!” řekl. Měla jsem zase syrové maso, ale mě to nevadilo. Když jsem to snědla šla jsem si zase lehnout. Byla jsem pořád strašně moc unavená. Martin se na mě usmíval a řekl: „ Volal sem tvým páníčkům a ti řekli, že brzy přijedou” i když jsem nevěděla co říká, věděla jsem, že se to týká mé rodiny a nemýlila jsme se. Za hodinu někdo zazvonil a já běžela ke dveřím a když Martin otevřel spatřila jsme svoji rodinu! Ihned jsem všechny olízla a nechala se od každého podrbat. Šťastně jsem běhala od jednoho k druhému. Tolik mi chyběli! Asi po půl hodině mě to unavilo a šla jsem si lehnout. Martin a moje rodina si zatím povídali

Vzbudili mě asi po hodině, když mě brali do auta. Já se ještě stihla rozloučit s Martinem a už se jelo domů. Doma jsem dostala misku granulí a proběhla jsem se na zahradě. Byl krásný letní den. Květiny lákaly včely k opílování, Ptáčky v korunách stromů zpívali a já jsem byla šťastná a řekla jsem si, že už nikdy neuteču ani kdyby mě pokoušelo sto veverek!

A tohle je konec mého příběhu. Snad se Vám líbil a já ještě chci povědět, že si Martin pořídil své vlastní štěně! Párkrát jsme se viděli, protože jsme jezdili na návštěvu k Martinovy. Vyprávěla jsem mu svůj příběh a radila jsme mu, aby nikdy neutíkal.